

Η γούνα της αλεπούς

Ένα παραμύθι από την εθελόντρια του Συλλόγου,
Πάκυ Καραλή

άλμα
ωής

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ
ΜΕ ΚΑΡΚΙΝΟ ΜΑΣΤΟΥ
ΝΟΜΟΥ ΑΧΑΪΑΣ

Αγαπημένα μας παιδιά,

Θέλουμε να σας ευχαριστήσουμε για ότι κάνατε για μας με μια μικρή ιστορία. Ακούστε την και βρείτε ποιο ζωάκι είσαστε εσείς στο μεγάλο μας δάσος. Εμείς πάντως είμαστε οι αλεπούδες μαμάδες και σας λέμε με ένα μεγάλο φιλί ότι είμαστε περήφανες για σας.....

Με εκτίμηση,

Για το Δ.Σ του Συλλόγου

Η Πρόεδρος

Λιολιώ Κολυπέρα

Η Γραμματέας

Δέσποινα Μαλλιώρα

Η ΓΟΥΝΑ ΤΗΣ ΑΛΕΠΟΥΣ

Μια φορά κι ένα καιρό , την εποχή που τα ζώα μιλούσαν σαν και μας, σε δάσος μακρινό ζούσε και η κυρά Κασσώ η αλεπού με τα αλεπουδάκια της. Τον Λούη, τον Άλντο, τον Σάμυ και την Λίλλυ.

Κάθε πρωί η νταντά τους η σοφή κυρά Αθηνά η κουκουβάγια κτύπαγε τη πόρτα του αλεπουδόσπιτου και κυρά Κασσώ ήσυχη ξεκινούσε για την αγορά. Δούλευε βοηθός ζαχαροπλάστη στο εργαστήρι του κυρ Μανώλη του Άρκουδου. Ζύμωνε όλη μέρα ψωμάκια, κουλουράκια, κεκάκια, πιτάκια κι ένα σωρό καλούδια. Το μεσημέρι φορτωμένη λιχουδιές έπαιρνε το δρόμο για το δάσος.

Τι χαρά κάναν τα αλεπουδάκια της μόλις την έβλεπαν!

Η κυρά Αθηνά έπαιρνε το τσουρεκάκι της κι ευτυχισμένη τα φιλούσε κι έφευγε λέγοντάς τους

-Αύριο πάλι μωρά μου...

Ο καιρός κυλούσε στο δάσος . Τα γυμνά δέντρα έβγαλαν φύλλα, τα χιόνια έλιωσαν, τα χελιδόνια γέμισαν με τις χαρούμενες φωνές τους την ησυχία του δάσους. Τα αλεπουδάκια περήφανα άφησαν την αλεπουδοφωλιά, που ήταν κλεισμένα λόγω του χειμώνα και σεργιάνιζαν στο δάσος περήφανα. Τα βραδάκια η μαμά Κασσώ συναντούσε τα μωρά της στην άκρη του δάσους και όλοι μαζί επέστρεφαν στο σπίτι τους.

Το καλοκαίρι έφερε ζέστη και βαριεστιμάρια στο δάσος, παιχνίδια και βουτιές στο ποτάμι...

Δυστυχώς το καλοκαίρι σε αυτά τα μέρη δεν κρατά πολύ και τα πρώτα φυλλαράκια άρχισαν να αφήνουν το δέντρο τους. Μια ψιλή βροχή έφερε ανάσα δροσιάς για τα κουρασμένα ζωάκια.

Ένα σουρούπο σαν όλα τα άλλα, εκεί προς τα τέλη του καλοκαιριού η κυρά Κασσώ δεν γύρισε από την αγορά. Τα παιδάκια της άρχισαν να ανησυχούν Η κυρά Αθηνά η κουκουβάγια ανέβηκε πάνω στη γέρικη βελανιδιά που ήταν απέξω από το σπίτι τους και άρχισε να φωνάζει...

-Οου ουου ...Η φωνή της αντήχησε σε όλο το δάσος. Στη σιγαλιά της νύχτας μπήκε σε όλες τις ζωοφωλιές και ξύπνησε τα ζώα.

-Οου ουου... που είναι η κυρά Κασσώ? Την είδε κανείς?

Όλα τα ζώα έντρομα μαζευτήκαν στο ξέφωτο περιμένοντας το βασιλιά αρκούδο κυρ Μανώλη.

-Τι συμβαίνει κυρά Αθηνά και μας ξύπνησες με τις φωνές σου? Βρυχήθηκε ο βασιλιάς Άρκουδος.

-Χάθηκε η κυρά Κασσώ η ζαχαροπλάστισα ,ψέλλισε η Αθηνά.

-Και τι κάθεστε? Τρέξτε σε όλο το δάσος να την βρείτε φώναξε ο Βασιλιάς μουγκρίζοντας.

Τα ζώα ξεχύθηκαν στο δάσος. Άλλο δεξιά, άλλο αριστερά, άλλο κατά το βουνό , άλλο κατά τη θάλασσα. Κάποια στιγμή εκεί κοντά στο ρυάκι άκουσαν ένα κλάμα σα μωρού. Έτρεξαν και τι να δουν? Την κυρά Κασσώ πιασμένη στα κοφτερά δόντια του δόκανου των κυνηγών. Τους κοιτούσε με μάτια δακρυσμένα γεμάτα πόνο και αγωνία.

-Βοηθείστε με, ψέλλισε.

Ποιος όμως θα την απελευθέρωνε από το δόκανο? Είναι τόσο κοφτερό, τόσο δυνατό!!!

-Ποιος θα βοηθήσει φώναξε ο κυρ Μανώλης?

Εγώ πετάχτηκε ο λύκος ο κυρ Νίκος και εγώ φώναξε η Κουλίνα η Ζαρκαδίνα και εγώ γάβγισε ο σκύλος ο κυρ Μήτσος και εγώ φώναξε με τη λεπτή φωνούλα του ο σκίουρος ο Λάκης.

-Τρέξτε δεν έχουμε πολύ χρόνο, μούγκρισε πάλι ο βασιλιάς.

Η Κουλίνα, ο Μήτσος, ο Λάκης και Νίκος πήραν μια αναπνοή βαθιά κι έβαλαν τα δυνατά τους. Άλλος τράβαγε από εδώ άλλος από κει. Η κυρά Κασσώ κράταγε την αναπνοή της με μάτια κλειστά. Άκουγε τις προσταγές της Κουλίνας και μια μάζευε το ένα πόδι μια το άλλο χέρι, μια σούφρωνε την ουρά της. Τα ζώα είχαν σταματήσει να αναπνέουν. Τι μέρα κι αυτή!!!

Και να επιτέλους το δόκανο σπάει και η κυρά Κασσώ πετάγεται πάνω ελεύθερη. Πονεμένη αλλά ελεύθερη. Τα ζώα ξέσπασαν σε ξέφρενα χειροκροτήματα και φωνές!!

-Μπράβο κυρά Κασσώ. Μπράβο σε όλους!!! Ζήτω τα ζώα του δάσους!!!!

Όταν κόπασε ο πρώτος ενθουσιασμός και η χαρά, τι να δουν? Η κυρά Κασσώ μετά από αυτή τη μεγάλη δοκιμασία για τη ζωή της, είχε χάσει τη λαμπερή της γούνα.

Γυμνή αλλά ευτυχισμένη κοιτούσε με λατρεία τα αλεπουδάκια της, που έτρεχαν να την αγκαλιάσουν.

Τα ζώα λυπημένα άρχισαν να μουρμουρίζουν...

-Η κυρά Κασσώ έχασε τη γούνα της. Τι θα γίνει τώρα που έρχεται ο χειμώνας? Πως θα ξεχειμωνιάσει? Θα πεθάνει στο χιόνι. Τη σώσαμε από το δόκανο, και θα πεθάνει από το κρύο?

Η σοφή της παρέας που ξέρει από κρύα και χιόνια η αρκούδα η κυρά Μαρίκα είπε

-Δεν υπάρχει άλλη λύση. Πρέπει να βρούμε γούνα για την κυρά Κασσώ και όπως ξέρετε στο δάσος δεν έχουμε μαγαζιά για γούνινα παλτά.

-Γούνα? Μουρμούρισαν τα ζώα θορυβημένα.

-Ναι γούνα, είπε η κυρά Μαρίκα.

-Και ποιος θα δώσει τη γούνα του στη κυρά Κασσώ εποχή που είναι, ρώτησε το αγριογούρουνο ο Θράσος ρουθουνίζοντας. Εγώ όπως βλέπετε γούνα δεν έχω...

Σιωπή απλώθηκε στο δάσος, ώσπου κάποιες τσιριχτές φωνούλες άρχισαν να φωνάζουν

-Εμείς, εμείς θα δώσουμε γούνα.

-Και ποιοι είστε εσείς?

Ρώτησε η κυρά Κουλίνα η ζαρκαδίνα.

-Εγώ το αλεπουδάκι ο Λούης και εγώ το λυκάκι ο Θέμης και εγώ το Τσακαλάκι ο Ζήκος και εγώ το ασβουδάκι ο Μεμάς.

-Και τι θα κάνετε εσείς, μωρά? Τι θα δώσετε?

-Θα δώσει ο καθένας μας μια μεγάλη τούφα από τη δική του γούνα στη νυφίτσα την μοδίστρα την κυρά Ευτυχία και θα φτιάξουμε ένα μεγάλο γούνινο παλτό για την κυρά Κασσώ. Η κυρά Κουλίνα δάκρυσε. Τα άλλα ζώα ξέσπασαν σε ιαχές.

-Μπράβο μωρά, μπράβο!!!

Και εκεί που όλοι γελούσαν κάποιο ζωάκι έκλαιγε γοερά. Ήταν το σκατζοχεράκι ο Σταυρής.

-Και εγώ τι θα δώσω, έτσι γεμάτος αγκάθια που με έπλασε ο Θεός? Γιατί να μην μπορώ να βοηθήσω?

-Ποιος το λέει αυτό? Του είπε η Μαρίκα η αρκούδα. Και ποιος θα κουρέψει τα μωρά αν όχι εσύ με τις κοφτερές βελόνες σου?

Ο Σταυρής άρχισε να γελάει.

-Ναι θα γίνω ο κουρέας τους.

-“Όλα τα ζωάκια έχουν ρόλο είπε η Κουλίνα και φώναξε κοντά της το λαγουδάκι, το ελαφάκι, το κουνάβάκι, το ζαρκαδάκι και τους μοίρασε ρόλους για την μεγάλη εκδήλωση του κουρέματος των μωρών.

Σε λίγες μέρες λίγο πριν πιάσουν οι μεγάλες βροχές στο δάσος, η κυρά Κασσώ με το καινούργιο της παρδαλό γούνινο παλτό πήρε το δρόμο της για την αγορά. Η ζωή της άρχιζε ξανά. Ο κυρ Μανώλης την περίμενε με αναμμένο φούρνο. Θα μοσχοβολούσε πάλι το δάσος από τα καλούδια της κυρά Κασσώς.

-Ωραίο παλτό! Ωραίο παλτό! Με γεια το καινούργιο παλτό! Με γεια το καινούργιο παλτό! Της έκραξε ο κόρακας ο Διαμαντής, καθώς περνούσε καμαρωτή κάτω από τη μεγάλη καρυδιά.

-Ευχαριστώ κυρ Διαμαντή, να 'ναι καλά τα μωρά του δάσους. Μου έσωσαν τη ζωή κυρ Διαμαντή, είπε η κυρά Κασσώ δακρύζοντας...

